

ЛЪВЪТ И ПЕТЛЕНЦЕТО

Един стар лъв откраднал дълга връв, па си препас с нея един пищов и тръгнал на лов.

Но не щеш ли насреща му се задало едно петлен бяло.

— Петленце-момченце, — рекъл лъвът — не бяг от моя път! Ти додето кажеш „фър-фър!“, аз ще кажа с пищова си „гър-гър!“ и ти ще паднеш убито във зелено жито. Затова ми ела самичко насам, та кротко да те изя

— Каак! — разлютило се петлето. — Какво ми вориш, ти животно проклето! Ами че ти знаеш ли кой аз и какъв е страшен моят глас? Та само като разтво свойта гага и нощта пред мене бяга! А като кажа „клъв поглъщам един лъв! И тебе ще те глътна ей-сега като си ва, за да разбереш, че със мене шега не бива!

— Олеле, моля ти се, юначе! — започнал лъвът плаче. — Ето, падам ти тук на коленè: остави ме да живея до утре поне!

— Не, не, не! — отвърнало петлето, па пристъпи напето. — Ти си един лошав лъв и пиеш кръв!

И тъй както страшният лъв, разтреперан, стоял, то зало „клъв!“ и го погълнало цял. Не могло да нагъ само опашката му жълта, но това не било беда, защото си я вчесало като брада, па тръгнало напето-напето изчезнало в полето.